

143. "Tempus est mutatio loci"
är en generell definition som
inte lättes punkt med sig denna
definition är andvändbar inte
blott i fysiken och astronomien
utan äfven i metafysiken
jämförda sinn tankeverke, enligt
alla tankeverke, orsaken het, verke
ligen följa på hvarandra, och
tidspålit, och följely tankeverke men-
niskan i tiden. Men då tiden
ingenting annat är än en
numföreländring, så måtte den
tid, som användes till att utspå
aktla vara en numföreländring
och följely är det alldeles
satt, att meniskan tanke
i tiden, men inte nummet, det
är tankeverke argare, som väres
sig i nummet, äfven "quick
tanke" måtte ske i nummet, och
derföre har man sett hvar
vara i verke under tankeverke
Detta är en riktig förklaring i fysik
alagiv, som inte lättes hvar
neda sig med föreländring.

S. 140. I anledning af d. 65 anmärkning
ning på vi kunnade påföra till
katholiken. Måhles, Symbolik
Denna häckel makarne har uppta-
git ett och annat af kattenz och
Melanchtons afskter i affeende på
ratta motivet till den naturliga
människans handlunges, hvilka
afskter i belackarenz mun kunna
upstydas, såsom ledande till Fata-
lism. Då de näm. Reformatorerna
hade önsket, den lärnan att Gud
icke Allenast tillåter" det enda
utan afven "befrunderas" det samma
för att låta funderen genoms det
andaz afpresdrikt, komma till
besinning. På flyges den invändning
gen mycket nära till handz, att
"Gud är synderz orsak" men då
Reformatorerna afskter med tiden
förmedlades gubens den förklar-
ningen, att Gud endast "tillåter," det
enda för, men alldeles icke "befrunderas"
Måhles) förbig, att bespegla den
för intusse quess: systemet. Men
då Måhles själv givne flera beaktas
i lagikam. På Måhles fört säga rent
i lagikam. På Måhles fört säga rent.

Steneta ornat dessa afskter af alla
karakter. Ty först och främst kunna
de icke antaga att den försufliga
själens väfande är den af oss fram-
gådda gubenssumma lifsprincipens
grundan de gamla etts en annan
lifs princip, som skulle vara den
försufliga själens väfande, och gub-
den till "Guds försufliga orsakerna"
verksamhet. För det andra kunna
Filosoferna icke medgifva, att det
sagt, som förmigt förmittles, är som-
ma "Gud, som tänker" (Petrelli) eller
att det positiva livet och försufl
själens äro identiska. Det omä hie
Gå Filosoferna fört att bevisa
sina grundfattor i Psychologien,
vi kunna ha ena d. för inställt
ordast rugg undersöka bevis
för våra afskter, och vi skulle
anse det för en visst för veten-
skapen, som Filas. med anledning
våra triquet, vilke bevisa ordst-
fattor dock säga vi rent ut, att
vi icke kunna blifva afstyrt
gude af blatta reparomenter, och
vi vilja se lagikam och metafysiska
bevis, som sinda tanken på, att
den icke som samma visare

Anna. Den menniskliga viljan öfr-
het, eller oförmåga, att genom dygd och
goda gerningar tänkas Gudi. Den läran
att menniskan ännu efter falltet har
förmåga att realisera sin frukt^{lösa} ar-
bete, för fallte. Vi måtte därför
vederlägga den falska läran, med Ra-
tionalistens egna vapen: vi måtte an-
vända saksinner. Menniskan är bun-
den af sin egen frid sjelfbestäm-
ning till det onda. Och denna
frid sjelfbestämning har
genom Adam, vill hon nu
bestimma sig till det goda: så
måtte hon antingen till det goda
sitt eget verk, sjelfbestämning
gen till det onda, eller också må-
tte hon försvåra sitt eget verk
och påstå, att hennes sjelfbestäm-
ning till det onda äke var nå-
got ondt, eller också måtte hon
anropa sitt eget verk, och låta
Forfamen gen gälla. Om läran
för eder frid, så ären I verkliga
frid.

Anna. Den menniskliga viljan öfr-
het, eller oförmåga, att genom dygd och
goda gerningar tänkas Gudi. Den läran
att menniskan ännu efter falltet har
förmåga att realisera sin frukt^{lösa} ar-
bete, för fallte. Vi måtte därför
vederlägga den falska läran, med Ra-
tionalistens egna vapen: vi måtte an-
vända saksinner. Menniskan är bun-
den af sin egen frid sjelfbestäm-
ning till det onda. Och denna
frid sjelfbestämning har
genom Adam, vill hon nu
bestimma sig till det goda: så
måtte hon antingen till det goda
sitt eget verk, sjelfbestämning
gen till det onda, eller också må-
tte hon försvåra sitt eget verk
och påstå, att hennes sjelfbestäm-
ning till det onda äke var nå-
got ondt, eller också måtte hon
anropa sitt eget verk, och låta
Forfamen gen gälla. Om läran
för eder frid, så ären I verkliga
frid.

Öfvergå med ordet från och sidan

101
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Den som har förmågan att genom daga och goda gerningar tänkas Gudi. Den läran att människan ännu efter fallit har förmåga att "realisera sin frihet" är alldeles falsk. Vi måste därför vederlägga den falska läran, med Rationalistens egna vapen, vi måste använda sakspråk. Människan är bunden af sin egen fria självbestämning till det onda: och denna fria självbestämning har följt genom Adam. Vill hon nu bestämna sig till det goda; ja måtte hon antingen tillintet göra sitt eget verk, självbestämning till det onda, eller också måtte hon försvara sitt eget verk och påstå, att hennes självbestämning till det onda icke var något ondt; eller också måtte hon ångra sitt eget verk, och låta Forsamlingen gälla. Om Saren gör eder frie, så ären I verkliga frie.

101
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Om den mänskliga viljan öfverhet, eller oförmåga, att genom daga och goda gerningar tänkas Gudi. Den läran att människan ännu efter fallit har förmåga att "realisera sin frihet" är alldeles falsk. Vi måste därför vederlägga den falska läran, med Rationalistens egna vapen, vi måste använda sakspråk. Människan är bunden af sin egen fria självbestämning till det onda: och denna fria självbestämning har följt genom Adam. Vill hon nu bestämna sig till det goda; ja måtte hon antingen tillintet göra sitt eget verk, självbestämning till det onda, eller också måtte hon försvara sitt eget verk och påstå, att hennes självbestämning till det onda icke var något ondt; eller också måtte hon ångra sitt eget verk, och låta Forsamlingen gälla. Om Saren gör eder frie, så ären I verkliga frie.

*) Börja med ordet han och sidan

S. 250. smm. Det påståendet, att in-
gen kunnat göra det goda, om
det onda inte funnits, till. Men
att ingen dygd kunnat finnas om
icke dygdens motfatts lasten fun-
nes till. Eller dygden vore icke
dygd om ingen last funnes, ut
Jesuitiska sofisken, som bli pruit
vederlaggs af Apofteln Pau-
lus: "Kärlm vi göra godt på det
att deraf godt må komma. bort
det." Men satsen är i själva re-
tut alldeles falsk. Man kunde
nemligen på samma grund påstå
att ljus är icke ljus utan mörkrets
värme är icke värme utan kyla;
lif är icke lif utan död: i / v.
Martinus har dock icke påstått, att
fallet var nödvändigt, men hans
förenämde sofismer i moralen äro
ett riktigt "falto montale" i
le gmatiken; ty det går ut på in-
genting mindre, än ett hugna af
afgrunden genom ett fallt fornuft,
helt i det han går förbi självas
grunden för lutheriska läran om För-
suringens nödvändighet, nemligen

Mo. 2. 1. 1
Såsom sin egen väsendliga vilja
han kan icke såsom Martinus för och
andra Filasofier påstå, att meniskan
Egonvilja icke är hennes egen af Bi-
chats grundfatts, fastän åfrån, att men-
iskan icke har "liberum arbitrium"
af sin egen försuringens nödvändighet
vilja af samma grund. Vi må
derför af samma grund påstå, att
denna S. emellan påståendet gördes
nödvändighet, försuringen hennes der-
på, om meniskan icke blott tagit
kännes, att han har en nödvän-
dighet, hvilken han på intet vis
genom någon egen kraft kan
parbatta; Meniskan har en re-
drig karaktär, hvilken hade
den Engels vilja. Här hjälper inga
sofismer, inga karaktärer till;
han, som Martinus har påstått,
maral. Vi målla framvisas
visa, att han genom detta "hans
stätt, af sin afgrunden, givits
midt: afgrunden.

S. 250. om. Det påståendet, att ingen
kunnet göra det goda, om
det onda icke funnets till. Men
att ingen dygd kunnet finnas om
icke dygdens motfatts laster fun-
nes till, eller: dygden vore icke
dygd om ingen last funnes, är en
Jesuitisk sofistik, som bli frukt
vederlaggs af Aposteln Pau-
lus: "Hvar en vi göra ändt på det
att deraf godt må komma. bort
det." Men satsen är i sig själf, re-
ket alldeles falsk. Man kunde
nemligen på samma grund påstå
att lys är icke lys utan mörkels
värme är icke värme utan käl-
lif är icke lif utan död: o. s. v.
Martenus har dock icke påstått, att
fallet var nödvändigt, men hans
förenämde sofismer i moralen äro
ett riktigt "falto montale" i
de matematiken; ty det går ut på in-
genting mindre, än att kugga äfver
afgrunden genom ett fall förnutt
slut; i det han går förbi själfva
grunden för lutheriska läran om För-
soningens nödvändighet, nemligen

med rikt. I
siffror för egen väsendeligen vilja
han kan icke siffror Martinus för de
andra Filosofers påstått att som en
Exempel icke är honom egen af de
Christ grundfatts påstått att man
nåsthan icke kan förstås i det
af Martinus försoningens nödvändighet
siffror af samma grundfatts vilja
stämpad af de lutheriska läran. Det
skulle icke, emedan påståendet godt
nödvändigt, på samma grundfatts
på, om Martinus icke blott har icke
kännet, att han har en nödvändigt
sakas, hvilken han på icke vilja
genom. Någon egen förstått påstått
för kastas, Martinus har, om på
drig kastas, lutheriska läran
att Engels vilja. Hic kastas
sofismer, ingen hade påstått
han, som Martinus läran har
moral. Vi skulle förstått på
på, att han genom detta påstått
påstått afver afgrunden påstått
påstått afgrunden.

S. 260. Anm. Bihatt grundfally
; Psychologin är den viktigaste
grundfally, som i sedwne tider
blifwit uttaland. Den afwrenst som
mer fullkomligt med Reformato
rensas afsekt, att manne stann
fitt Naturliga tillstand är: djep
lym wald, utan hwar till Gud
utan fruktens för Gud" och utan
tillit till blannan." Ty om man
stalles Passionen i djepwaly
stalle, så is det ingenting annat
än Terminalagen, som stället
stalt grundfally från Reformato
rensas afsekt. Af denna Grundfally
följer nu, att alla människas
kapra är "retning berakata", för
att afwrenst in Skriften, enligt Pauli
erfarenhet: Rom. 7 has en redning
karaktär: han som således i haldita
för sin gada wilja; han som i haldita
beromna sig af "feliga begär" eller
betrakta den förmögna wiljans

med wilja den objektiva
wiljan. Wiljan hos dem was
skild från hjertat eller
Passionen. Wäldike
förwälas på sin ställen hj
ta och wilja, till ex. Fiducia
in uoluntate, borde heta
"in corde" Anm. är det be
finnerligt, huru en del på
fullt afwrenst kunna påstå
att hjerta och wilja utgo
re samma förmögna förmögna
fjälfförmögna

1368. En del betrakta viljan
som en hjerta sak som identiska
Huru detta skugget det första
Märks som subjektiva vilja. De
Förstärkt hänsyn påledes gjort
en beständ skilnad mellan viljan
och hjerta. Då en del följande
till den första begär som menar
den den objektiva viljan, eller
den vilja som af de gamla
Scholastiska Theologerna kalla
den voluntas caritative. En
del hänsyn alldeles inte vetat
af någon subjektiv vilja, eller
kännt till något hjerta. Både
subjektiva alla hjerta, äro
Hänsyn under viljan, och för
ställa sig, att hjerta för ena
viljan, eller att viljan råder
äro hjerta. Petrelli talas
alltid om hjerta men hans
vilja är den objektiva viljan.
Reformaterna förstå

inte kan smattaga någonting. Men
om den helige Ande blifver sig i
de "dödas ben" för att den döde blif
refugande, då kan han laga, smett
något egöfvare: han liknar då en teg
gare, som är utblottad på allt, och
måste levas på nåde. Vi hänsyn a
omgående denna afhandling viljan
att: och med hjälp till andelig
lif, för människans en akt. Vi
helt viljan. Men kattholiska
sjelfbidrageri bestas den till att
kan betraktas. Men om man
refugande inrossa kan fött sig, och
då pro omessa är falsk, för måtte
äro för hjerta blifva falsk.
Hela kyrkans historien visar, att
människan fött naturliga
tillstånd är andeligen dalt
att människans inte äro någon
hömnaga, att upmärksa sig fött
till andeligt lif, och falsk
hänsyn Reformaterna med rätta
antagit att människans vilja fött
naturliga tillstånd är icke
arbitrium "andeliga tung."

342. 2. Uti boken om rättfärdiggörelsen
drifves Chutholiken i måhler ett
ganska fint spel med sin egen fantasi
då han sid. (74, 75) påstår att Reformator-
erna "förvärlat det objectiva och subjek-
tiva i rättfärdiggörelsen". Han medgifver
att meniskan i objectiv mening är
helst och hållet passiv. d. v. s. Han egen
ingen kraft att rättfärdiggöra sig
helt; men i subjectiv mening
kan enligt måhlers förmedlande
en förmåga att emottaga Guds ande-
verken och denna handling
sagas han förutfattas en "actis frihet"
viljan". Vi skola erkänna, att
om meniskan ejer förmåga att
i ena sidan "emottaga" och i an-
dra sidan "få" emot Guds ande, nå-
deverken, detta förutfattas en
förmåga; viljan som kan
kallas "liberens arbitrium". Men
detta kan en andeligen död icke
göra. Uti det nu så, att meniskan
i andeligt affärende liknas en
död, hvilket talofatt förskammen
så många ställen. Dess heliga
skrift, så är det uti en voga full
kätlig samning, att en död